

SYNTIINLANKEEMUS

Pekka Ervastian esitelmä 6.5.1923

Syntiinlankeemukseksi on ainakin muutamissa uskonnoissa, juutalaisissa, kristityssä, muhamedilaisessa nimitetty sitä psykologista prosessia ihmiskunnassa, joka teki ihmiskunnalle tunnetuksi käytännöllisessä elämässä pahan probleemin, joka sai siis ihmiskunnan käytännössä kosketukseen pahan kanssa. Minkätähden tätä prosessia on kuvattu syntiinlankeemukseksi. Semmoisella nimityksellä on tietenkin tahdottu tuoda esiin se näkökanta, että ihmiskunta olisi voinut kehittyä toisella tavalla, että tämä syntiinlankeemus on jollain tavoin abnormi prosessi, jonka alaiseksi ihmiskunta tuli, poikkeuksellisten olosuhteiden kautta, mutta ei välttämättömästi, siis toisin sanoen, että Jumala olisi ehkä alkuaan tarkoittanut, että ihmiskunta olisi kehittynyt ilman tätä syntiinlankeemusta. Semmoinen merkitys on annettu tälle nimelle. Sitähän on kuvattu historiallisesti tapahtumaksi ja vaikka se luonnollisesti on prosessi eikä hetkellinen tapahtuma, niin sittenkin on, kuten jo olemme maininneet, perää siinäkin katsantokannassa, että syntiinlankeemusta pidetään historiallisena tapahtumana sentähden, että se alkoi aivan määrätyllä ajalla ihmiskunnan historiassa nim. sillä mantereella, jota olemme nimittäneet Lemuriaksi ja josta meillä nyt on ollut ennen täällä puhe. Syntiinlankeemus tapahtui siis Lemurialla miljoonia vuosia sitten ja niissä uskonnoissa, joissa puhutaan syntiinlankeemuksesta, kuvataan sitä siis abnormiksi prosessiksi. On toinenkin näkökanta, ehkä kaukaisempi, enemmän itämaalainen näkökanta, jonka mukaan syntiinlankeemusta ei ole tässä abnormisessa merkityksessä, jonka mukaan on ollut luonnollinen kehitys, ja se vaati, että ihmiskunta tutustui myös pahaan. Nämä molemmat näkökannat selviävät meille niin sanoakseni historiallisessa valaistuksessa, kun syvennymme tarkastamaan sitä prosessia, joka tapahtui Lemuriassa. Meidän

täytyy ensinnä ottaa huomioon, että on olemassa määrätty ehdoton ja varma tausta pahan ilmestymiselle. On olemassa niin sanoaksemme metafysiillinen tausta, joka tekee pahan ilmenemisen välttämättömäksi. Kun me kiinnitämme siihen huomiomme, ymmärrämme, ettei mitään olemassaoloa voi olla ilman pahaa tai ainakaan sen mahdollisuutta. Sillä mikä on olemassaolo? Se on tajunta, joka ilmenee muodossa, rajoitettu tajunta. Jos ajattelemme Jumalaa absoluuttisena elämänä, silloin me emme millään tavalla käsitä Jumalaa ilmenneenä. Millä tavalla voisi ääretön ja ijankaikkinen ilmetä. Eihän Jumalaa siinä merkityksessä voi olla olemassa, niin että häntä pitäisi kokea, nähdä tai havaita, vaan jos ajattelemme Jumalaa äärettömyytensä ja ijankaikkisuutena, niin me emme saa mitään muuta kuvaa, kuin tyhjä ääretön avaruus, joka sisältää mitä mahdollisuuksia tahansa, mutta joka ei ole mitään vielä. Sillä niinkauan kuin on ainoastaan yksi ainoa oleminen ja elämä ilman mitään muuta, niin sillä elämällä ei ole mitään muotoa, se ei ole millään tavalla ilmennyt, sillä mitä elämä on muuta kuin tajuntaa muodossa. Me puhumme kuolleesta luonnosta ja olemme sillä juuri tahtoneet osoittaa, että me emme käsitä elämää, me emme näe siinä tajuntaa. Sanomme, että kivi on kuollut ja tarkoitamme, että sillä ei ole tajuntaa. Siis silloin vasta ymmärrämme elämää olevan, kun on tajuntaa, joka on jossain muodossa. Nyt meidän aistimme ja havaintokykymme ovat siksi huonoja, että me emme näe kiven tajuntaa, voimme kyllä tulla johtopäätöksen, että kaikki on muotoa ja elämää ja tajuntaa, vaikka me emme havaitse sitä. Mutta koko olemassaolo on siis muotoa ja tajuntaa ja koska elämä on tajuntaa muodoissa, niin mitä se samalla silloin sisältää. Mikä seuraa silloin mahdollisuutena tuosta elämästä. Tietysti joko se, että tuo tajuinen muoto mukautuu aivan täydellisesti jumalallisen absoluuttisen mukaan. Ja tuo muotoon pukeutunut tajunta aivan kuin kääntää huomionsa itseensä, katselee omaa muotoaan ja silloin heti voimme rikkoa olemassaolon harmoniaa sillä tavalla, että tuo muotoon pukeutunut tajunta enemmän ajattelee omaa

muotoaan, kuin toisia muotoja. Tämä on itsekkyyden mahdollisuus, pahan mahdollisuus metafysiillisesti katsoen. Kaikessa ilmenneessä olemassaolossa piilee pahan ja itsekkyyden mahdollisuus, sillä se on muotoon pukeutuvan tajunnan, elämän mahdollisuus, elämän periaate. Ja kun katselemme elämää ympärillämme ja muotoon pukeutunutta tajuntaa, niin huomaamme, että semmoisilla tajunnan muodoilla, jotka kerrassaan unohtaisivat itsensä eivätkä ollenkaan ajattelisi toisia, semmoinen tajunnan muoto on meillä näkymätön. Ehkä kivi meissä on sentähden kuollut, että se ei käännä huomiota itseensä ollenkaan. Mutta jos katselemme jotain eläintä ja ihmistä, niin huomaamme, että tajunta tuohon muotoon pukeutuneena tulee ajatelleeksi itseään ja huomanneeksi itseään ja silloin on pahan mahdollisuus tarpeen. Tämä on ensimmäinen filosofinen edellytys pahalle. Sen alku on itse olemisessa. Toinen kysymys on, millä tavalla paha käytännössä ilmenee. Miten se on tullut ja minkälaisissa muodoissa se tulee esille, koska se näkyy ilmenneessä elämässä. Ja kun käännämme huomiomme ihmiskunnan historiaan ja siirrymme noihin kaukaisiin lemuralaisiin aikoihin, jolloin ihmiset lankesivat syntiin, niin huomaamme, että ihmisissä alkoi herätä ajatus samalla kuin silmät alkoivat avautua näkemään tuota ulkonaista aineellista maailmaa. Ja samalla kuin ihmisissä alkoi herätä nautinnonhimo varsinkin sukupuolisessa muodossa ja luomisen muodossa, niin avautuivat heidän silmänsä, he aivankuin lankesivat syntiin. Niinhän se nyt oli ulkonaisesti. Mutta nyt jää kysymys, miten tämä tapahtui psyykkillisesti ja tällöin on ensimmäinen kysymys, minkälaiset olivat nuo ihmiset sielultaan, joita kuvataan melkein älyttömiksi, järjettömiksi olennoiksi. Nuo jättiläismäiset ihmiset, jotka asuivat Lemurian mantereella ja joilla oli yksi ainoa silmä käännettynä sisäiseen maailmaan ja jotka olivat sokeita, minkälaisia he olivat ihmisinä. Mistä he olivat tulleet? Tämähän on ensimmäinen kysymys. Me ajattelemme, että heidän ruumiinsa olivat saattaneet syntyä luonnollisen prosessin kautta

vaikkapa valikoimisen kautta, me emme kiinnitä huomiotamme siihen kysymykseen, mutta minkälainen oli heidän sielunsa, mistä he olivat tulleet. Kun tähän kysymykseen tahdomme vastata sillä tavalla kuin vanhat traditionit, salaiset opit sitä selittävät, joudumme kosketukseen hyvin monimutkaisen ja vaikeatajuisen asian kanssa. Kaikki jotka ovat lukeneet madame Blavatskyn „Salaista Oppia“ tietävät, kuinka hirveän vaikeita nämä asiat ovat, kuinka siellä puhutaan kaikenlaisista ihmisten esi-isistä. Siellä mainitaan kuu-esi-isiä ja aurinko-esi-isiä ja jos mitä. Nuo kuuluvat niin vaikeatajuisilta ja yliluonnollisilta, mutta kun pääsee asian ytimeen, niin se kyllä selviää järjelle ja tutkija voi saada koko lailla hyvän kuvan suuressa ihmiskunnan kehityshistoriassa. Se mikä ensinnä pistää silmään „Salaisessa Opissa“ ja vanhoissa traditioissa on, että ihmiskunta tuli tänne maan päälle jostain muualta. Ihmiskunta ei täällä kehittynyt eläinkunnasta. Madame Blavatsky huomauttaa, että Darwin ja hänen jälkeläisensä eivät ole voineet esittää niin sanottua puuttuvaa rengasta, joka yhdistäisi ihmisen apinaan, sillä ihminen ei ole polveutunut apinasta. Sehän oli viime vuosien mieliteoria, että ihminen on tullut apinasta. Mutta mikäli olen ollut huomaavinani ovat sängen monet luonnontieteilijät hyljänneet tämän teorian. Nykyään puhutaan jo samalla tavalla kuin madame Blavatsky esitti asiat „Salaisessa Opissa“, nim. että ihminen ei ole polveutunut apinasta vaan apina ihmisestä. Apina on ihmisen syntiinlankeemuksen jälkeläisiä. Mutta ihminen on aivan toisenlainen olento. Mistä hän on tullut? Jokainen nykyajan ihminen, joka ei ole aivan piintynyt materialisti, vaan joka vähänkin tuntee sielussaan muutakin kuin ainoastaan luonnollisia vaistoja, hän vaistomaisesti tietää, että hänen sisässään on jotain korkeampaa, jotain jumalallista, semmoista, joka ei ole sama kuin tämä ruumis vaan jotain joka yhdistää hänet henkiseen maailmaan ja Jumalaan, joka saa hänet nostamaan silmänsä taivasta kohti ja semmoinen voi helposti ymmärtää, että ihmissielun syntyminen on aivan itsenäinen asia, että siis noissa

vanhoissa lauseissa, että ihminen on jumalsyntyinen olento ja tullut taivaasta ja että hänen varsinainen kotinsa on taivaassa, on perää. Niissä täytyy olla perää. Ja kun hän sen ymmärtää, silloin hänelle ei jää aivan käsittämättömäksi se „Salaisen Opin“ selvitys siitä, millä tavalla ihminen syntyi. Ihminen syntyi siten, että jossain muodossa sanokaamme eläimen muodossa tapahtui eläinsielussa merkillinen herääminen. Jos tahtoisimme kuvata tätä asiaa vaikka aivan nykyaikaisesti, ja ottaisimme oletetun esimerkin niin sanoisimme, että jollakulla ihmisellä on esim. hevonen, jota hän erikoisesti rakastaa ja pitää erikoisena ystävänä ja hoitaa hyvin. Silloin tuo hevonen kiintyy mahdollisesti isäntäänsä, heidän välillään syntyy hieno side ja vuorovaikutus, niin että ihminen alituisesti vaikuttaa tuohon eläimeen. Ja kun tämä rakkaudellinen väli on noussut huippuunsa ja ehkä jonkun tapahtuman kautta saanut hevosen niin järkytetyksi, että se on äkkiä tullut tietoiseksi tuosta rakkaudestaan ja rakastamastaan olennot, silloin on tuossa hevosessa syntynyt ihmisen sielun ensimmäinen itu eikä se ole siis tapahtunut minkäänlaisen ruumiillisen prosessin kautta, vaan se on tapahtunut sielussa sillä tavalla, että ylhäältä jumalallisista maailmoista on aivankuin laskeutunut henkinen vaikutus hevoseen. Jos kuvailemme graafillisesti, että ihminen on korkeampi kuin hevonen sielullisesti, niin voisimme sanoa, että ihminen on sielussaan korkeamman maailman kanssa kosketuksissa, kuin hevonen sielussaan ja kun hevonen on tullut tietoiseksi tuosta rakkaudestaan, on se noussut ylöspäin ja silloin hevonen on tullut kosketuksiin saman maailman kanssa kuin ihminenkin. Tämä on nyt kuviteltu tapaus. Minä en ollenkaan sano, että tällöistä tapahtuisi. Mutta tämä tapaus osoittaa, miten eläimessä saattaa syntyä inhimillinen minätaajunta, inhimillinen sielu, kun vaikutus korkeammalta taholta sitä koskettaa. Nyt meidänkin ihmiskuntamme on syntynyt tämäläisellä tavalla. Saattaa olla tässä syntymisessä erilaisia muotoja ja prosesseja, tämä esimerkki heissä kuvaa yhtä lajia. Joka tapauksessa on

läpikäyvänä sääntönä, että ylhäältäpäin hengen maailmoista päin tulee kosketus ja silloin kysymme, koska ja missä meidän ihmiskuntamme syntyi. Tapahtuiko se Lemuriassa? Ei. Kun tahdomme tutkia oman ihmiskuntamme syntyä, täytyy meidän siirtyä takaisin aivan toisiin aikoihin. Se tapahtui äärettömän kauvan sitten, ei täällä maan päällä ollenkaan. Vaan kun meidän silmämme tunkeutuvat läpi ikuisuuden verhojen, niin näemme, että meidän maapallomme on, toisin sanoen tämän maapallon henki ja sielu on ollut ennen ruumiillistuneena toisessa pallossa. Samalla tavalla kuin sanomme, että ihminen on jälleensyntyvä olento, joka on puettu tämänkaltaiseen ruumiiseen, samalla tavalla maapallo on sielullinen olento, jumalallinen olento, joka on esiintynyt toisessa pallossa ennenkuin tämä maapallo ollenkaan oli olemassa ja luotu. Tämä on tapahtunut, niinkuin on tapana sanoa, edellisessä luomiskaudessa, edellisenä luomispäivänä. Juutalaisessa raamatussa puhutaan luomispäivistä. „Salaisessa Opissa“ madame Blavatsky puhuu manvantaroista. Sanotaan, että nykyinen luomiskausi on n.s. maapallomanvantara ihmiskunnan historiassa ja tämä on neljäs. Sitä ennen on käynyt kolme. Meidän maapallomme henki on siis ennen tätä asustanut kolmessa pallossa kolmen manvantaran aikana, tätä edellistä on sanottu kuumanvantaraksi, toista aurinkomanvantaraksi ja kaikkein ensimmäistä ensimmäiseksi eli Saturnusmanvantaraksi. Ja kun meidän silmämme tunkee läpi ijänkaikkisuuksien verhon, joka erottaa meidän maapallomanvantaramme edellisestä luomiskaudesta, kuu-kaudesta, niin huomaamme, että maapallon henki silloin asusti toisessa pallossa, jota nimitetään kuuksi. Tällä kuupallolla oli elämän kulku samanlaatuinen kuin maapallolla sillä eroituksella, että kuupallo ja se luomiskausi ei ollut yhtä aineellisessa tilassa, kuin tämä maapallo. Sen aineellisuus on heikompa, eteerisempää. Mutta kun katselemme sitä palloa, niin huomaamme siellä kivikunnan, kasvikunnan, eläinkunnan, ihmiskunnan, niinkuin täälläkin ja kun tarkastamme näiden eri luonnonvaltakuntien suhteita toisiinsa eri palloilla, niin

huomaamme, että se elämä, joka täällä maapallolla on pukeutunut kasvikunnan muotoon, oli kivikuntana tuon kuu-manvantaran aikana. Se elämä taas, joka oli kuu-manvantarassa kasvikuntana on täällä eläinkuntana. Ja siis se elämä, joka täällä meidän pallollamme on ihmiskuntana oli kuumanvantarassa eläinkuntana. Siis me kaikki, jotka nyt olemme ihmisiä, olimme tuolla toisella pallolla satojatuhansiamiljooneja vuosia sitten eläimiä. Siellä olimme eläinkuntana. Ja kun katselemme näitä vanhoja luomispäiviä, jotka ovat loppuneet, niin näemme myöskin mikä on ollut kunkin luomisvaltakunnan tarkoitus. Elämänsisältö oli juuri siinä, että kukin luonnon valtakunta pyrki lähinnä korkeampaan. Siis eläimet ja heidän elämänsä on pyrkimystä ihmiskuntaa kohti, niinkuin kasvien elämä on pyrkimystä eläinkuntaa kohti ja kun katselemme ihmisiä eläinkuntana tuossa kuumanvantarassa, niin näemme, että meidän tehtävämme oli vähitellen kehittyä ihmiskuntaa kohti. Siellä tapahtui tuo meidän ihmeellinen syntymisemme tietoisiksi, tunteviksi, ajatteleviksi minuuksiksi. Mutta mehän olimme siellä eläinkuntana ja meidän yläpuolellamme, tuolla pallolla oli ihmiskunta ja sen ihmiskunnan tarkoituksena taas oli kehittyä kohti korkeampaa luonnon valtakuntaa samaten kuin meidän ihmiskuntamme nyt tällä pallolla on kehittymässä korkeampaa luonnon valtakuntaa kohti, nimitämme sitä sitten enkelikunnaksi ja jumalakunnaksi, miksi tahansa. Siellä kuumanvantarassa me siis synnyimme ihmisiksi ja kun synnyimme ihmisiksi, emme enää siinä maailmassa ruumiillistuneet inhimilliseen muotoon, vaan jäimme odottamaan niin sanoaksemme sitä uutta maapalloa, johon me pääsimme heti alusta syntymään ihmiskuntana. Sillä ihmisiksi synnyimme tuolla kuupallolla vasta kehityskauden lopussa silloin kun ihmiskunta oli niin kehittynyt, että meidän uusina ihmisinä olisi ollut mahdoton syntyä vanhoihin muotoihin. Ja se uusi ihmiskunta luotiin ja muodostettiin tällä maapallolla. Tähän alkavaan ihmiskuntaan me siis synnyimme. Nythän ymmärrämme vallan hyvin, että me, jotka silloin olimme

syntyneet ihmisiksi, olimme aivan viattomia, pyhiä, puhtaita lapsia. Me emme tiedeet mistään pahasta emmekä hyvästä, emme osanneet arvostella olimmeko hyviä vai pahoja ja olimme sentähden aivankuin älyttömiä. Me olimme sieluja, jotka elähytimme näitä jättiläisruumiita, mutta ilman mitään intelligenssiä, ilman mitään elämän kokemusta, ilman tietoa hyvästä ja pahasta. Ja silloinhan voimme ajatella ja kuvitella, että olisimme jääneet tällä tavalla sanoisinko oman onnemme nojaan tänne maapallolle vähitellen kehittymään. Me voimme ajatella ja kuvitella sitäkin mahdollisuutta. Samalla tietysti ymmärrämme, että meidän kehityksemme olisi ollut mahdottoman hidas. Sillä kun ei meissä ollut mitään intelligenssiä, mitään järkeä, niin me olisimme saaneet elää täällä maan päällä kauan kauan, ennenkuin meissä mitään älyä olisi herännyt. Ja kun olimme, kuten kuvasimme kaksisukuisia ja voimme elää hirmuisen kauan, meidän elämämme oli paratiisillista elämää, se oli aivan viatonta, semmoista elämää, ettei oikeastaan kukaan muu kun runoilija sitä voi vähän tajunta. Mehän voimme sanoa nyt tänä päivänä: ei mikään olisi niin ikävää kuin jos me olisimme vain tyhmän hyviä. Se olisi mahdottoman ikävää. Elämä tulisi aivan sietämättömäksi, jos olisimme aivan täysikuun kaltaisia, hyviä, mutta yhtä tyhmiä myöskin kuin pyöreitäkin, ettemme mitään osaisi arvostella, mutta hirmuisen hyväluontoisia ja mukavia. Menisihän se jonkun aikaa, mutta sitten se olisi äärettömän ikävää, kun ei kukaan osaisi keksiä mitään kepposta ei mitään pientä pilaa ja leikkiä. Olemme huomauttaneet, että koko olemassaolo tulee älystä ja siitä, että voimme erottaa hyvän pahasta ja tästä johtuu, että voimme iloita hyvästä ja olla sanomattoman onnellisia hyvydestä, kauneudesta, totuudesta, se johtuu kaikki siitä, että ihmisellä on käsitys näiden vastakohtista, käsitys pahasta ja rumasta ja valheesta, vääryydestä ja petoksesta. Siitä tulee, että hän voi iloita näiden hyvistä vastakohtista. Sentähden teroittaakin madame Blavatsky „Salaisessa Opissa“, että me olemme oikeastaan väärässä, jos puhumme

syntiinlankeemuksesta tuommoisella ylimielisellä tavalla ja aivankuin vihaamme ja halveksimme sitä ja ajattelemme, että kyllä elämä olisi ollut paljon parempi, jos me vain olisimme saaneet olla paratiisissa. Me teemme oikeastaan väärin jos syytämme käärmettä, joka syntiinlankeemuksesta vietti Adamia ja Eevaa, sillä se toi kaiken hyvän maailmaan tuodessaan pahan, sehän toi kaiken onnen maailmaan tuodessaan kärsimyksen, sehän toi kaikki vastakohtat maailmaan. Sentähden meidän pitäisi olla kiitollisia käärmeelle ja kun me tältä kannalta katselemme asioita, niin meidän pitäisi sanoa; joskin se oli abnormi prosessi ja tapahtuma, että me tutustuimme pahaan, niin se oli kuitenkin suurenmoinen, ilahduttava tapahtuma ihmiskunnan historiassa ja jos ei Jumala ollut sitä alkuaan suunnitellut, se olkoon hänen asiansa ja hänen vastatkoon siitä, mutta meille ihmisille on ollut erinomaisen hyvä, että joku käärme niin paljon ajatteli meidän parastamme, että se vietti meidät syntiin. Mutta nyt meidän siis pitää kysyä, mikä tuo syntiinlankeemus oli. Kuinka se tapahtui? Nuo ihmiset, jotka olivat niin ihania ja viattomia, lapsellisia olentoja silmät vain käännettynä ylöspäin ja sisäänpäin taivaaseen, mitenkä he lankesivat syntiin? Kuka heidät vietti? Ymmärtääksemme tämän meidän täytyy kiinnittää huomiomme hetkeksi siihen ihmiskuntaan, joka eli kuuketjussa, kuumavantarassa. „Salaisesta Opista“ olette lukeneet, että kun tuli tämä käsky kaikille ihmissieluille: syntykää, kun Lemuriassa oli ihmiskunta muodostunut ruumiillisesti, – sillä on tietysti ruumiillisestikin oma historiansa, mutta mehän emme nyt puhu siitä – tuli käsky sisäisestä maailmasta: te jotka synnyitte kuumavantarassa, ruumiillistukaa nyt. Mutta silloin kolmasosa kieltäytyi ruumiillistumasta, sanotaan „Salaisessa Opissa“. Ketkä kieltäytyivät? Mekö, jotka olimme niitä lapsellisia, viattomia ihmissieluja. Mekö osasimme sanoa: ei, emme tahdo syntyä niihin ruumiisiin, ne ovat liian rumia, sillä sillä tavalla kolmasosa sieluista sanoi. Emmehän me osanneet näin sanoa. Me emme

kieltäytyneetkään. „Salaisessa Opissa“ kuitenkin sanotaan, että kolmasosa on kieltäytynyt. Se pani syntiinlankeemuksen alulle, sai aikaan sen, että nuo älyttömät lankesivat syntiin ja kun sitten nämä toiset sielut, jotka eivät totelleet, olivat pakotettuja ruumiillistumaan, niin heidän täytyi pukea päällensä syntiin vajonneita, pahaan tutustuneita ihmismuotoja. Mikä salaisuus piilee tässä takana. Tässähän kiinnitämme ainoastaan huomiota siihen ihmiskuntaan, joka eli kuumavantarassa. Se ihmiskunta ei elänyt samoissa olosuhteissa, kuin meidän ihmiskuntamme. Äsken jo sanottiin, että kuuketju ei ollut yhtä aineellinen kuin maapallo. Jos tahtoisimme graafillisesti kuvata erilaisia tasoja maailmassa, niin sanotaan, että kuumavantara ei elänyt fyysisessä aineessa niin paljon kuin tämä meidän maapallomme, vaan se oli enemmän eeerinen kuin meidän pallomme. Olosuhteet sentähden tietenkin olivat toisia tuossa kuupallossa, olosuhteet, joissa ihmiskunta kehittyi. Ne olivat tavallaan helpompia, tavallaan vaikeampia. Meidän on vaikea ja tulisi liian pitkäksi koettaa kuvailla oikein yksityiskohtaisesti näitä olosuhteita kuumavantarassa, mutta voimme kyllä lyhyesti mahdollisimman sattuvilla sanoilla kuvata niitä eeliehtoja siellä.

Jos me sanomme, että meidän ihmiskuntamme päämäärä ja tarkoitus täällä maapallolla on saavuttaa inhimillinen täydellisyys niin se merkitsee, että me olemme tutustuneet kaikkeen pahaan ja voitamme sen, muutamme sen hyväksi ja osamme käyttää hyvää ja pahaa oikealla tavalla. Täydellinen ihminen on semmoinen mestariolento, joka on voittanut pahan itsekkyyden näissä olosuhteissamme. Samalla tavalla oli kuu ihmiskunnalla päämäärä. Heillähän oli inhimillinen täydellisyys, mutta se täydellisyys oli vähän toisenlainen kuin tämä meidän nykyinen ihmiskuntamme täydellisyys, koska me elämme tämmöisessä karkean aineellisessa maailmassa ja he olivat hienommassa maailmassa. Heidän täydellisyytensä oli sitä laatua, että he voittivat järjellään ja ajatuksellaan kaikki semmoiset voimat ruumiillisessa olemuksessaan, jotka ilmenevät tajunnassa himoina

ja intohimoina. Heidän mahdollisuutensa tutustua pahaan kaikissa muodoissa ei ollut yhtä suuri kuin meidän, koska me olemme syvemmillä aineellisuudessa, mutta heidän tehtäväkseen oli annettu voittaa kaikki ne luonnonvoimat, jotka vaikuttivat heidän ruumiillisessa olemuksessaan ja joista esim. se voima, jota nimitämme sukupuolivoimaksi on etualalla, vaikka ei samassa merkityksessä kuin meillä vaan ainoastaan luovana voimana. Ainettahan ei ole oikeastaan olemassa. Kaikki on voimaa. Ja se on sellainen voima, että on mahdottoman vaikeaa tajunnan sitä voittaa. Sen voiman herraksi piti joka tapauksessa näiden ihmisten kuumavantarassa päästä. Heidän piti saada luonnon luovat voimat käteensä. Millä tavalla se oli mahdollista? Ainoastaan sillä tavalla, että he eivät kiinnittäneet huomiotaan muotoihin, vaan itse luovaan elämään. Järjen kirkkaudella ja valolla heidän tuli hankkia itselleen itse luovaa elämää ja se oli mahdollista vain sillä tavalla, että he käänsivät huomionsa pois luonnosta. He eivät voineet saada herruutta tuon voiman yli muuten. Te ymmärrätte, kuinka vaikea on kuvata näitä asioita, sentähden, että me emme enää elä tällaisessa maailmassa. Meidän täytyy ikäänkuin mielikuvituksessamme asettua heidän kannalleen, mutta jos aivan lyhyesti kuvaan heidän elämäänsä, niin se oli semmoinen, että ihmiskunta oli saanut tehtäväkseen puhtaan järjen avulla voittaa kaikki muotojen tenhot. Sillä lailla ne saivat luovan voiman. Kysymme, tulevatko kaikki ihmiset heidän palloltansa sitten meidän pallollemme. Meidän ei tarvitse olla ollenkaan mitään profettoja sanoaksemme, että se ei ollut mahdollista, se oli melkein pä mahdotontakin. Meidän pallomme elämä on kestänyt muutamia miljoonia vuosia ja ihmiskunta on ehkä elänyt muutamia miljoonia vuosia, ja sittenkin ymmärrämme, että niin hidaskin kehitys on, niin kaikki ihmiset eivät saata saavuttaa täydellisyyttä. Vain muutamat, sanokaamme ehkä kaksikolmasosa saavuttaa täydellisyyden ja 1/3 jää ikäänkuin roikkumaan, odottamaan uutta tilaisuutta päästäkseen täydelliseksi. Sillä tiedämme, että täydelliseksi ei voi kukaan

ihminen tulla, joka ei siihen pyri. Samalla tavalla kuin me aivan hyvin voimme ymmärtää, että koko meidän ihmiskuntamme tällä pallolla ei tule saavuttamaan täydellisyyttä, samalla tavalla voimme ymmärtää, ettei kuumavantarana ihmiskunta kokonaisuudessaan saavuttanut heille asetettua päämäärää. Noin 1/3 siitä ihmiskunnasta ei saavuttanut päämäärää. Mitä se merkitsi, että he ikäänkuin jäivät luokalle, niinkuin jotkut laiskat oppilaat. Mitä se merkitsi heidän kehityksellensä? Se merkitsee, että he olivat, sanokaamme nyt liian laiskoja ponnistaakseen itselleen valtaa luonnonvoimien yli ja että he sensijaan rupesivat ihailemaan muotoja, kiinnittivät itse huomionsa muotojen luomiseen aineelliselta kannalta. Toisin sanoen heidän sieluelämänsä tuli konkreettisia ajatuksia luovaksi. He eivät tulleet voittamaan aina kaikki konkreettisia ajatuksia. He eivät siis tahtoneet ajatella vain aatteellisesti, suurin piirtein, vaan he tahtoivat konkreettisia ajatuksia. He innostuivat muotoihin, ihastuivat niihin ja tottuivat niitä katselemaan ja ihailemaan sensijaan, että olisivat nousseet ylöspäin, niinkuin tekivät ne ihmiset, jotka saavuttivat päämäärän. Nämä olivat siis semmoisia henkiolentoja, sillä ihmisiä tällaisessa nykyaikaisessa mielessä eivät he olleet, he olivat loistavia, suurenmoisia, kauniita, ihmeellisiä henkiolentoja, jotka mielistyivät konkreettisiin ajatuskuviin ja niiden luomiseen eikä niiden voittamiseen. He jäivät jällelle. He olivat siis epätäydellisiä sen ihmiskunnan kannalta, he olivat hyvin merkillisiä olentoja, korkealle kehittyneitä. Heissä oli siis viisauden sijasta kehittynyt jonkinlainen viekkaus. Jonkinlainen luonnollinen viekkaus. Mutta aatteellisen viisauden asemasta jonkunlainen käytännöllinen viisaus niinkuin me sanoisimme nykyään, oli heissä kehittynyt. Ainakin käytännön asioissa he voivat olla hyvin älykkäitä ja viisaita. Nuo kuumavantarassa täydellisyyden saavuttaneet olivat olentoja, jotka ajattelivat vain aatteissa, mutta muut olivat jälkeenjääneitä ihmisiä ja ne ajattelivat konkreettisissa kuvissa. Kun he jäivät jälkeen, se siis merkitsi, että he kaipaivat uusia

kehitysmahdollisuuksia, mutta se manvantara loppui ja he jäivät puolitiehen ja kun nyt tuli maapallon luomiskausi, maamanvantara, luotiin ihmiskunta maapallolle ja silloin kului sana: ruumiillistukaa te kaikki, jotka ette saavuttaneet sitä inhimillistä päämäärää. Ja silloin ruumiillistuivat ilman muuta ne, jotka olivat eläneet kauniisti, syntyivät siis ihmisiksi, mutta nämä kuuihmiset, jotka olivat jääneet kehityksessä jälkeen, jotka olivat älykkäitä olentoja, älykkyyden mestareita, he katselivat maahan näitä suuria jättiläisihmisiä ja rumia olentoja ja sanoivat: mitä me teemme tuommoisina, emme me siihen muotoon voi pukeutua. Nämähän ovat liian alkeellisia asuntoja meille, me emme voi niiden avulla mitään kokea. He eivät ruumiillistuneet. Mitä he tekivät? He antoivat toisten, siis meidän ihmisten ruumiillistua ja he itse jäivät ilmapiiriin. He jäivät ilmapiiriin, sillä käskyn he olivat saaneet tulla tänne. Heidän täytyi tulla tänne. Heidän täytyi tulla tänne, mutta he jäivät niinkuin roikkumaan ja leijailemaan valo-olentoina ja silloin he keksivät sen, että sensijaan, että olisivat ruumiillistuneet inhimillisiin ruumiisiin, niin he kiintyivät, kuinka sanoihin, ensin kiinni tällaisiin ruumiisiin. He siis, jos nyt sanomme, että tässä on jättiläinen ja meidän inhimillinen sielumme on tuossa jättiläisessä inkarnoituna, niin tällainen kuuolento lähestyy ulkoapäin ihmisolentoa ja menee sisään sen ruumiiseen ja tajuntaan ja sillä tavalla mekin saamme kokea vähäsen ja samalla me opimme tuolta olennoita. Kun tällainen kuuihminen, niitä on myöskin nimitetty Lusifereiksi, menee sisään ihmiseen Lemurialla, niin ihminen tuntee siitä jotakin, sillä muistetaan, että hänen tajuntansa on sisäänpäin ja ihmiset tunsivat niinkuin käärme tulisi heidän selkärankansa ympärille, ei hän osaa semmoista selittää, mutta se tuntuu siltä kuin käärme nousisi hänessä ja puhuisi hänelle: niin ja niin sinun pitää tehdä. Ja ihmiset oppivat ajattelemaan ja tulivat älykkäiksi olennoiksi. Ne olivat siis meidän veljiämme. He itse sillä tavalla kokivat, mutta samalla he auttoivat meitä. He olivat Lusifereita, valontuojia sentähden, että ilman tätä salaperäistä ja abnormia

apua emme olisi niin pian kehittyneet. Meidän pyrkimyksemme kävi nopeasti sentakia että me heidän viettelyksistään lankesimme syntiin, se on aloimme havaita tuota luomista maailmassa. Nythän Lusiferit olivat semmoisia, jotka tahtoivat nähdä ja ihailia konkreettista muotoa. He sanoivat meille katselkaa tuota maailmaa ja nauttikaa olemassaolosta. Ajattele. Tätä kaikkea he opettivat meille nämä Lusiferolennot ja se johtui heidän kehityksestään. Sillä tavalla me tutustuimme pahaan. Nyt seurasi sitten Atlantiksella vielä uusi ja ihmeellinen näytelmä. Suuri sivistys luotiin, ja siellä tapahtui siten suuri merkillinen sota valkoisten ja mustien välillä. Sitä taas ymmärtääksemme täytyy meidän vielä tarkemmin katsella ihmiskunnan historiaa, vielä tarkemmin katsoa mitä olentoja ruumiillistui tähän ihmiskuntaan ja katsoa kauemmas menneisyyteen, aurinkomanvantaraan. Tahdomme ensi sunnuntaina syventyä niihin asioihin.